

i den samme Krog, hvor han for et Par Timer siden havde forladt hende. Ja — tænkte han — det var og blev dog alene hos hende, at han følte sig hjemme her. Det havde ikke været noget forræderisk Instinkt men selve den inderste Livsvilje i ham, der havde draget ham til hende, før han endnu kunde skønne hendes fulde Værd. Det slog ham ogsaa, hvor fremmedagtig hun tog sig ud i disse Omgivelser, hvis anstrengte Lystighed hun aabenbart heller ikke tog Del i, siden baade Vifte og Handsker laa i hendes Skød.

Der var i dette Gensyn noget af en Aabenbaring for ham. Aldrig havde han som i dette Øjeblik følt, hvor inderligt de var sammenknyttede, ja at Jakobes trofaste Kærlighed i Virkeligheden var det eneste værdifulde, han foreløbig havde vundet paa sin Lykkejagt i Eventyrets Rige.

Han skulde herefterdags ogsaa tage anderledes Vare paa den! Angergiven saae han over paa det kloge, fine og blege Ansigt med de tunge Øjenlaag og den saa udpræget kvindelige Mundlinje. Om det saa var den ulyksalige Kjole, som hun havde været saa afgjort uheldig med, saa rørte den ham nu og gjorde hende netop dobbelt kær for ham.

Han vilde just forsøge at slippe over Gulvet for at naa hen til hende, da Nanny næsten styrtede imod ham med sin Herre under Armen, rød og varm af Dansen.

»Men hvor har De dog været henne, Menneske?